

İLK KEZ
TÜRKİYE'DE

KIRAZ AĞACININ ARDINDAN

1. BASKI
40
bin
ADET

GENÇ
T
TİMAR

PAOLA PERETTI

1

Şimdi

Yalnızca Rahat Bırakılmayı İsterdim

Bilgisayarımdaki ses diktesi programını kapatıyorum.

Yaklaşık altı yıl önce başladığım kitapla ilgili ciddi şüpheler duymaya başladım artık... Bir kitap yazmak bu kadar uzun sürer mi gerçekten? Ya da ilerlemeyi başaramayan ben miyim?

Örneğin bugün: Filippo ile kızığın üstündeki sahnemizi ve iyi geceler ışıklarını anlatmayı düşünüyordum... Halbuki onuncu kez yeniden başa döndüm ve yine okudum ve yine değiştirdim. Evet, gerçek şu ki galiba yazar olmanın daha kolay olduğunu düşünüyordum. Kendi kendime *yazmayı biliyorsun, başarılısın, şanslısın, şimdi başla ve yeteneğinin ellerinden akmasına izin ver*, diyordum. Bu kadar kolay olacaktı.

Ama işin aslı öyle değilmiş. Öyle günler var ki yeteneğimi değil kullanmak, göremiyorum bile! Sonra bugünkü gibi günler oluyor, kilitleniyorum...

O zaman her şeyi kapatıp uzaklaşmak gerektiğini biliyorum. Gitarımı alıp odayı, kulaklarımı, beynimi doldurana dek yüksek sesle çalmalıyım!

Elektronik gitar ellerimin arasında ağırlaşıyor.

Metalik, kalın teller, sıcak amplifikatör... Ürettiğim notalar döşemeleri titretiyor.

Tüm bunları seviyorum.

Deniz dalgalarının sesini yaratmaya çalışıyorum. Bir daha, bir daha... Pek müzik kulağım olmadığından müzik aleti çalmak benim için hangi renkleri kullanacağımı bilmeden resim yapmak gibi biraz. Deniyorum ve ortaya çıkan şeyi dinliyorum.

Filippo ile benim bir grubumuz vardı, sonra lisenin başında dağıldık. Nedenini bilemiyorum ama ben birlikte müzik yaptığımız zamanı gerçekten özlüyorum.

Havada bir değişiklik var. Birisi kapıyı açmış olmalı. Son uzun notanın bitişini kendi haline bırakarak çalmayı kesiyorum.

“Mafalda, artık yeter ama,” diyor babam. “Bay Nino şikâyet edecek...”

Gitarın bandını çıkarıp yatağa bırakıyorum. Yanımda bir sızrayış hissediyorum birden. Ottimo Turcaret.

“Zavallıyı mutfağa kaçırttın...”

Doğru, ben tüm bunları seviyorum ama kedim sevmiyor. Hatta annemle babam bile. Ama yüksek volümlü seviyorsam ne yapabilirim? Hava öylesine gürültüyle doluyor ki neredeyse göreceğimi düşünüyorum. Etrafımda her renkten çakan ışıklar görüyorum. Kimse bunu benden alamaz!

“Baba, hadi, çık!”

“Sakin ol!”

“Üstümü değiştirmem lazım!”

“Neden? Dışarı mı çıkıyorsun?”

“Evet. Panayır var ya...”

“Ödevlerini bitirdin mi?”

“Evet, dört günlük tatile göre az ödevim vardı zaten...”

Neyse ki annem geliyor.

“Hadi, Giovanni, panayır var. Gitsin artık.”

Kapıyı kapatmaya çalıştığımı duyuyorum. Kendi kendime gülümsüyorum.

“Pekâlâ, pekâlâ,” diyor babam. “Eğlen ama son defasında olduğu gibi geç dönme!”

Tak. Onlar artık dışarıda, ben içerideyim.

Yeniden yalnızım, nihayet.

Benim için eğlenmek iddialı bir kelime ama en azından dışarı çıkıyorum. Kendimle zaman geçiriyorum ve en önemlisi doğum günü dahil bazı korkunç eğlenceleri ardımda bırakmaya çalışıyorum. Doğum günümdeki tek olumlu şey bana elektronik gitar hediye etmeleri olmuştu. Onun dışında tüm gün beni konu dışı bırakmamak için dakikada bir milyon

soru soran büyüklerimle masada oturmuştum. Off! Gözleri görmeyenlerle durum böyledir: Herkes seninle arkadaşlık etmesi gerektiğini düşünür, halbuki ben huzur içinde yalnız bırakılmayı tercih ederdim.

Kabloları çıkarıyorum, topluyorum ve çantama koyuyorum. Amplifikatörü kapatıyorum. Eskimiş, güzel bir toz kokusu yayıyor. Bay Nino'nun hediyesi olan pikabı açıyorum. Plağı yerleştirmek, pikabın iğnesinin plağın üstünde çıkardığı hafif çıtırtıyı dinlemek, müziğin gerçekten bu hareketten yayılır gibi olması... Müzik setindeki bir tuşa basıp CD çalmakla kesinlikle aynı şey değil. Bay Nino haklı.

Gidip ondan bir plak daha aşmalıyım.

Masama geçerek duvarda dizili duran kavanozlardan birini alıyorum. Elsa'nın bana gönderdiği yüz kremi ne hoş... Onun gibi kokuyor. Odunsu kokular, lavanta ve beyaz misk. Çok tatlı.

Yanaklarımı, alnımı iyice ovuşturuyorum. Maskara da sürüyorum, biraz dikkat ederek becerebiliyorum. Sanırım.

Ottimo Turcaret koluma atlıyor ve yağurmaya başlıyor. "Hey, tombik. Artık yavru olmadığının farkındasın, değil mi? Kes artık şunu..."

Ona sert davranmam. Fazlasıyla hassas. Onu defalarca okşuyorum, kafasıyla elimi arıyor, karnından sıcaklık yayılıyor.

Şubatın ortası, panayıra giderken sıkı giyinsem iyi olur ama istemiyorum, yelek giyeceğim.

Ve yarın yine dersler başlıyor... Lisenin bu kadar sıkıcı olacağını sanmıyordum. Belki de uzun ve her gün aynı şeyleri yapmak gerektiğinden böyle düşünüyordum...

Çok erken kalkmak.

Şu sıralar özellikle takıntılı olduğum *Martı Jonathan Livingston* kitabını içine koyduğum sırt çantamı son anda hazırlamak (Yalnızca sesli kitaptan dinlesem de onu hep yanımda taşıyorum, kâğıt sayfalara dokunmak hoşuma gidiyor, sonra da ortalıkta onu okur gibi yapıyorum.).

Sonra Filippo ile konuşmak ve ayrıca biraz yalnız kalmak için kulaklığın tekini kulağıma takmak.

Otobüse binmek, kadın şoför Amina'nın hayatı hakkında hayal kurmak.

Filippo'nun yanıma kim oturacak diye Alex ile tartışmasını engellemek.

Beş saat ders dinlemek (Sınıfta dikkatle dinlemezsem sonra evde çalışırken gerçekten zorluk çekiyorum.).

Saat ikide dönüyor, bir şeyler yiyorum, yatağıma uzanıp dinleniyor gibi yapıyorum. Halbuki o sırada sesli kitap dinliyorum...

Babam beni yatağa uzanmış görmeye dayanamadığı için yukarıya, Bay Nino'ya ders çalışmaya gidiyorum. Bay Nino salonunda, bitkilerinin ortasında bana güzel bir köşe hazırladı. Ernesto ile birlikte koltuğa oturup kitap okurlarken ben de tam dayandığım tarafının kenarı işaretli olan küçük, pürüzsüz ahşap çalışma masasına oturarak ödevlerimi yapıyorum.

Burada çalışmak çok da kolay değil çünkü Bay Nino sürekli olarak mırıldanıyor ya da konu hakkında bir şey söylemek için ne okuduğumu bilmek istiyor ve bu arada Ernesto halının üstünde hapşırıyor. Yine de evde olmaktan daha iyi.

Annem ve babam ödevleri gözden geçirmeme hep yardım etmek istiyorlar. Yöntemimin harika şekilde işlediğini hâlâ anlamadılar. Halbuki ilk dönem karnemi gördüler! Tamam, tüm derslerim sekiz ve dokuz değil ama samimi olmak gerekirse derslerin hepsi aynı derecede ilgimi çekmiyor. Yalnızca İtalyan, İngiliz ve Latin Edebiyatı ve sanat tarihini seviyorum. Geri kalanları mecbur olduğum için çalışıyorum.

Kot pantolonumu ve bir kırmızı kazağı (Birkaç yıldır kırmızı rengi bile görmüyorum artık, ama hâlâ buna takıntılıyım ve annemin alışverişe gittiğimizde beni kandırmadığını ümit ediyorum.) üzerime geçirirken bu işin daima böyle sürmeyeceğini düşünüyorum: Lise bitecek, üniversiteye gideceğim ve belki de yurt dışına, İzlanda'ya ya da Arjantin'e gideceğim. Annem ve babam mutlu olacaklar ve er ya da geç şimdi kızı Luna ile başka bir şehirde yaşayan Elsa'mı da yeniden göreceğim...

Peki ya Filippo?

Bizim hikâyemizin sonu nasıl olacak?

Evet, biz birlikte mükemmeliz. Ancak...

Ah, Filippo...

“Burada, Filippo'n.”

Babam yine kapıyı çalmadan giriyor. Tahammül edilmesi zor bir şey.

“Baba...”

“Geldiğini söylemek istedim yalnızca. Hey, yeter bu kadar makyaj.”

Cevap olarak böğürtlenli kakao yağını alıyor ve on kez dudaklarıma sürüyorum.

“Merhaba, çocuklar. Yürüyerek mi gideceksiniz? İsterseniz sizi arabayla bırakırız...”

“Yok, teşekkürler, biraz yürüyeceğiz.”

Rüzgârlı soğuk havaya kendimizi atıyoruz. “Anne, kapat kapıyı, Ottimo peşimizden gelir yoksa! Hoşça kal!”

“Şalın!”

“Çantamda!”

Evden gelen sesler aniden kesiliyor. Derin bir nefes alıyorum.

Yolun sonuna gelmeden ayak bileklerimin arasından Ottimo’nun yumuşak gövdesinin geçtiğini hissediyorum. Kaçmayı başarmış.

“Pekâlâ, scooter’ın nerede?”

“Her zamanki köşede. Hey, parfümün ne güzel!”

Filippo elimi tutmuyor. Yalnız yürümeyi tercih ettiğimi biliyor.

“Teşekkürler. Peki ben güzel miyim?”

Yolun en sonuna, onun scooter’ını her zaman koyduğu yere kadar yürüyoruz. Arkamızda yapraklarını dökmüş, çıplak kiraz ağacının olduğunu biliyorum. Onu bir daha artık hiç göremeyeceğim ve midemde bir boşluk hissediyorum

bu yüzden. Ama hâlâ orada, motorlu testere gürültüsü de duymadım, dolayısıyla huzurluyum. Kiraz ağacı yıldızlar gibi, onları görmesem de oradalar, başımın üstündeler ve bunu da kimse benden alamaz.

“Güzel miyim değil miyim?”

İkinci el hatta belki de üçüncü el eski scooter Filippo'nun ağırlığıyla gıcırıyor. Çalıştırmak için birkaç kez denemek gerekiyor ama sonunda mutlaka hareket ediyor. *Sıpa* adını taktığımız bu alete tapıyoruz. Bizim sokaktan geldiğini duy-
mak benim için tam bir neşe kaynağı.

Filippo elime kaskı tutuşturuyor. Takıyorum ve çenemin altından sıkıca bağlıyorum.

“Güzel miyim değil miyim dedim...”

“Evet, güzelsin, bunu hep soruyorsun bana. Kusura bakma ama bunun için mi seninle birlikteyim sanki? Yani yalnızca bunun için mi?”

Bu soruyu onun açısından sormuyorum ki... Bilmek isteyen benim. Kendimi göremiyorum ama en azından fikir yürütebilirim. Ve bunu yapmakta çok ustayım, fazlasıyla ustayım hem de.

Scooter'a, onun arkasına atlıyorum. Benimkiler görse beni öldürürler.

Ah! Ne oluyor bu kediye! Tırnakları pantolonuma ya-
pışıyor ama tutunamıyor. “Ottimo, biz panayıra gidiyoruz,”
diyorum olduğu tarafa, yere doğru seslenerek. “Scooter'la
gelemezsin sen. Eve dön, hadi, hava soğuk.”

Kulağa saçma geliyor ama söylediklerimi anlıyor gibi bir hissim var (Ama sonradan onu parkta göreceğiz.).

“Neden *güzelliğe* ya da *çirkinliğe* bu kadar takıntılısın...” diye soruyor Filippo, bu arada motoru çalıştırmak için onuncu kez pedala basıyor.

“*Takıntılı* değilim ama makyajımın bozulmasından hoşlanmıyorum ya da onun gibi bir şey. Aptal gibi gözükmem istemem.”

“O zaman makyaj yapma. Ayrıca aptala benzemiyorsun. Bilakis, kask ile bile iyi gözükmen tanıdığım tek insansın. Şu uzun lülelerden olsa gerek...”

Saçımın bir tutamının çekildiğini hissediyorum, saçma dolanan onun parmağı. Sonra onu bırakıyor, motoru çalıştırıyor.

Gidiyoruz.

“Hızlı git, hadi!” diye bağıriyorum rüzgâra doğru.

“Sıkı tutun!”

Scooter’la bu şekilde gitmek kızılağımın tepeden kaydığımız zamanları hatırlatıyor bana ve ne kadar korktuğumu da... Şimdi ise her gün böyle süratle gezmek istiyorum: Bir ejderhanın, sihirli bir halının üstündeymiş gibi! Eğer gözlerim görseydi arabayı, scooter’ı, helikopterleri, trenleri, denizaltılarını ve uçakları ben kullanırdım. Gerçekten. Çılgın bir pilot olurum. Ve tek başıma dolaşırdım.

Hiçbir şeyden korkmazdım.